

Bidrag til Tidshistorien.

Et Ugeblad,

i Forbindelse med Fyens Stifts Adresse-Avis.

Trykt og udgivet af S. Sempel i Odense. — Redigeret af Carl Bagger.

1839.

Fredagen den 5 Juli.

No. 27.

Lypolitiet i Paris.

(Sluttet.)

Paris var dengang ikke oplyst med Lygter, men under visse Omstændigheder, naar Faren syntes stor, naar Tyverierne og Mordene fik altfor megen Overhaand, som i Aarene 1424, 1526 og 1633, blev det befalet Huseierne, at stille en Lygte med et tændt Lys i et af den underste Stages Vinduer. Men dette blev kun sjelden befalet og Civillicutenantens Ordres blev heller ikke i Almindelighed punktligen efterlevet. Sædvanligviis saae Man i Paris ingen anden Belysning i Gaderne, end de Lygter eller Fakler, som bleve baarne foran enkelte Personer.

Om Natten var saaledes Paris begravet i dybt Mørke og præsigeret til Lommetyvenes herberlige industrielle Foretagender; derfor sagde ogsaa Voileau, „at den mørkeste og mindst befærdede Skov var mere sikker, end Paris.“

En Forordning af 1667 afskaffede Civillicutenantens Embede og deelte det i to Dele, hvoraf den ene udelukkende havde med Politiet at gjøre. Den første Politilicutenant hed de la Reinie og Overpræsidenten i Parlamentet anbefalede ham ved Embedets Udovelse 3 Ting: Keenlighed, Lys og Sikkerhed. Paa la Reinies Foranstaltning ophængtes der en Lygte midt i og ved Enden af enhver Gade. I disse Lygter brændte kun Lys, ingen Lamper, som nu.

Men la Reinie lod sig det ikke alene være magtpaaliggende, at rense og oplyse Paris, han søgte ogsaa at befrie Byen for det Røverpåk, som gjorde Gaderne usikre. Han organiserede Speiderindretningen og da

han klarligen indsaae, at kun Lyve kunne opsvore Lyve, saa satte han en af Lommetyvenes berømteste Anførere i Spidsen for Speiderne (denne Anfører blev paagreben i det Dieblik, da han vilde stjæle i la Reinies eget Pallads).

La Reinies Efterfølgere, navnlig Hr. d'Argenson, der ved sin Død gav Fontenelle Stof til at holde en af sine berømteste Loptaler, fulgte samme System; heller ikke var det anderledes under Keiserdommet.

Nu er det en afgjort Sag, at en usigtig Politiofsigt er umulig uden Hjælp af omvendte Lyve. Mange Gange have alt vakre Mænd, besjælede af de ædleste Hensigter, men desværre uden Erfaring, havt den Idee at omstabe Politiet til en moralisk Statsindretning og at bortførerne derfra de Personer, hvis Opførsel havde været af en tvetydig Charakter. I denne Hensigt er der alt gjort mangfoldige Forsøg, men stedse uden noget Resultat og til Skade for den offentlige Sikkerhed og Ro.

I Paris ere i den store Hær af Lypolitiets Agenter, hvis Stab Sikkerhedsbrigaden danner, Ungværne Soldater; de ere hemmelige Agenter, lønlige Lyve, der leve af Politiets Penge, indtil Leiligheden til en Haandtering aabner sig. Ungverens Rolle kan sammenlignes med en ung Munks (o: en Novices); det er en Prøvetid, der maa bestaaes uden noget Feiltrin, for at den unge haabefulde Mand, til Løn for en god Opførsel, for sin udholdende Iver, for udviste Tjenester, kan optages i Sikkerhedsbrigaden. Naar Man da saarer sat Foden herind, da behøves der Talent, for at stige høiere. Ved et saadant Talent steg den

Handwritten note:
Lommetyvenes berømteste Anfører blev paagreben i det Dieblik, da han vilde stjæle i la Reinies eget Pallads.

